

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

La justícia engrandeix els pobles; les condemnes arbitràries com les aplicades en la causa dita de Garraf, els envileix.

Olot, 19 d'Abril 1930. — Subscripció 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts. — Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.—Núm. VIII

Romanticisme obrer

EN aquesta mateixa secció s'ha tractat, amb més d'una ocasió, de la ineficàcia de l'apoliticisme dels obrers; s'ha dit que el seu desig de servir-se purs, dintre la seva torre d'ivori, de l'acratisme més romàntic, tement el contacte amb els homes polítics, no tenia cap fonament raonable, o més ben dit, pràctic; s'ha culpats, adhuc, a aquest apoliticisme d'ésser la principal causa de l'estat de desorientació en que es troba actualment el nostre proletariat, el qual no sap ben bé cap on haurà de dirigir la seva futura actuació social.

Tot això pot ésser relativament cert, puix que no tots els obrers, ni tan solament la majoria, creuen s'hagi de persistir en l'apoliticisme de que es ve parlant, ans al contrari, anhelen renovar la lluita, per a aconseguir una estructuració social més humana. Per aquest motiu, nosaltres creiem que avui és un bon moment, per a sembrar, dintre la classe obrera, ideals completament oposats a la seva equivocada inhibició política, fent-los-hi veure que aquesta els porta a resultats completament negatius, amb relació als diversos problemes que afecten al progrés econòmic i social de la Humanitat. Els nostres obrers fan, sense pensar-s'ho, el joc que més agrada a la burgesia, ço és, inhibir-se del govern del país, i per tant deixar-la a ella completament lliure per a orientar els problemes econòmics, culturals i socials dels nostres municipis, províncies, regions i del mateix Estat, de la manera que més pugui contribuir a la defensa dels seus interessos, que tots sabem són gairebé sempre a base de l'explotació del treballador.

Cal, per tant, abandonar aquesta utopia que nodreix la pensa d'una selecta minoria obrera, potser la més intel·ligent, la més idealista, i que gravita perniciosament sobre tota la massa obrera, encomenant-los-hi cert pessimisme pel que fa referència a la actuació que hauria d'emprendre, en compliment dels seus deures socials.

Certament la classe treballadora ha sofert molts desenganys; ella ha ofrenat generosament les seves millors forces, al servei d'un ideal; ha lluitat amb veritable heroisme, adés al costat de l'anarquisme individual; adés magnetitzat per el fals apostolat d'en Lerroux; adés al costat del sindicalisme, però, sempre la manca de solucions pràctiques els ha portat de fracàs en fracàs. Per això, avui, es troben atuits, desil·lusionats, sense el foc de l'entusiasme que els empenyi novament a la lluita, tot i que, llevat d'una petita minoria, tots els obrers veuen que de l'apoliticisme no en poden treure cap millora, i per tant senten la necessitat d'actuar.

Però, amb quin estat major han de formar l'exèrcit, els nostres obrers? Amb quin partit poden cooperar, de manera que no facin novament sacrificis estèrils i es veigin altre vegada defraudats?

Això és realment un problema a quina solució havem de portar tots la nostra millor voluntat. Per la nostra part, creiem que el proletariat català conta amb un partit polític, el qual pot lleialment interpretar el desig dels nostres obrers, aquest partit que té una història ben neta és la Unió Socialista de Catalunya. Al front d'aquest partit s'hi troben homes d'una austeritat i honradesa que no té parió; G. Alomar, Serra i Moret, Agudé, etc., són homes amb els quals es pot tenir absoluta confiança.

Aquests homes, amb la seva autoritat, guanyada en el camp de la democràcia, i mancats d'ambicions de comandaments i de fortunes, podrien fer molt, en defensa de les justes reivindicacions de la classe obrera, coordinant llurs esforços a fer desaparèixer aquesta falsa estructuració social que permet que els que menys contribueixen al progrés econòmic i social de la Humanitat, tinguin una vida molla i plena de confort, mentres que els que esmercen totes les seves forces i salut en bé de la societat, esdevenint els seus veritables màrtirs, es vegin amb la dolorosa pena de no poder tan solament disfrutar d'una petita part dels fruits que ells elaboren, complint amb massa severitat i tot el càstig evangèlic donat als nostres suposats primers pares.

Aquestes injustícies socials, el govern que millor pot esmenar-les és el que estigui basat en una República Democràtica i Socialista, a la implantació de la qual no dubtem comptar amb el valuós ajut de la massa obrera.

Els «republicans-monàrquics»

Un ingredient d'aquesta mena estranya i incompreensible, que és com si diguéssim mitja ovella i mig llop o mig remei i mig vereno, existeix en el nostre país. Ésser alhora dues coses contradictòries i que, per principis fonamentals i per programa, són completament oposades de ideal i d'interessos, és un fenomen que sols pot observar-se en països a mig fer i que viuen un grapat de dotzenes d'anys atrassats de l'hora polític-social d'Europa.

El més astut clown de la política espanyola, l'il·lustre (i simpàtic, perquè no dir-ho!) compte de Romanones, no fa pas molt que aprofitant els moments de curiositat que suscità la caiguda del Directori, inventà una frase que per la seva ironia i oportunitat està destinada a ocupar un reconet perpetu en el museu històric de les facècies polítiques espanyoles.

Coneixedor en els més ínfims detalls de tots els defectes, de totes les debilitats i de la propensió a claudicar que a Espanya hi ha, sempre acomodant el pensament segons d'on bufen els vents, aplicà el mot just, tragué un clíxé instantani que, no pocs, es devien prendre seriosament: —«Caldrà fer una República hereditària», diguè. Es de suposar que deixà anar la frase, picant l'ullet i fent una mitja rialla.

Seria escatimar al compte de Romanones mèrits contrets si li neguéssim que és l'espanyol més polític i el polític més espanyol. Ell sap perfectament que dir-se «liberal» i anar contra la llibertat no té res de particular. Res té que veure doncs que, posat a orientar una massa corrompuda i rutinàriament primària, li suggereixi l'acudit pintoresc d'una República hereditària, de la mateixa manera que podia proposar una Monarquia amb la lliure elecció renovable cada tants anys del cap d'Estat.

L'intenció subtil, cocodrillesca, i esbiaixada de l'eficax intrigaire no era pas compdemnable si ens ho prenem a la mesura de la intenció amb que llençà semblant curiosa innovació.

No gaire lluny hem d'anar per a trobar l'exemplar del «republicà-monàrquic». Hi és gairebé en totes les poblacions habitades per pobres d'espirit amb mentalitat de botigueret i una visió estantissa i completament buida, desentesa, de tots els problemes socials.

Es un lamentable producte que es cria en els pobles mancats de formació col·lectiva, és una plaga que es veu en els escenaris dels nuclis que són la riota del món civilitzat; és una mena de mentida ambulat, una caricatura de la ciutadania que duu a la massa de la sang la desconfiança, l'aberració i l'error.

Una cosa és «dir-se republicà» i una altra és «ésser republicà» o pensar en republicà. Coneixem infinitat de republicans (sembla mentida) que afirmen que la implantació d'una República representaria un guany econòmic considerable al mateix temps que una victòria per la democràcia i per la llibertat i... el diari que llegeixen i per tant protegeixen no és pas un diari que